

res af uafhængige private konsulenter. Vi evaluerer altså med andre ord ikke os selv. Og fordi evalueringsenheden har en meget høj grad af selvstændighed, men samtidig er en del af en organisation, bliver den set som en ven, en vejleder, ikke som en fjende af organisationen. Det tror jeg er et rigtig og vigtigt princip.

Det sikrer nemlig, at evalueringer får en meget direkte effekt på det, vi laver. Erfaringerne af vores evaluering bliver opsamlet og brugt, og disse erfaringer, gode som kritiske, deles med Folketinget og offentligheden ved systematisk offentliggørelse.

F.eks. offentliggør vi på torsdag en omfattende evaluering af den humanitære bistand, og en større evaluering af menneskerettigheds- og demokratibistanden er på trapperne. Jeg er sikker på, at begge evalueringer vil give anledning til nogle gode og spændende diskussioner om den bedst mulige måde at tilrettelægge den danske indsats på på disse to meget vigtige områder.

Vi har ofte set, at kritiske punkter i forskellige evalueringer medfører en debat om bistanden i medierne. Det er godt, og det er sundt, men debatten kunne måske blive endnu mere konstruktiv, hvis den også i højere grad blev ført i relevante folketingsudvalg.

Evaluering er bestemt ikke nogen let sag, specielt ikke, når det gælder om at vurdere de langsigtede effekter af bistand, eller når det gælder om at kunne sammenligne på tværs mellem indsats i forskellige lande og forskellige sektorer. Vi lytter meget gerne til gode råd fra ind- og udland. Og derfor vil jeg i starten af det nye år indbyde alle interesserede, ikke mindst her fra Folketinget, til et seminar om de bedste metoder til at evaluere udviklingsbistand.

Evalueringer giver mulighed for en grundig, tilbunds gående analyse af udvalgte projekter og programmer. Kvalitetssikring er imidlertid også en løbende, systematisk vurdering af resultaterne af indsatsen. Det sker først og fremmest gennem en kontinuerlig overvågning af vores programmer i det daglige arbejde.

Der suppleres med mere generelle metoder. Vi har udviklet et system til at måle de umiddelbare effekter af bistanden, et såkaldt indikatorsystem. Udenrigsministeriet er netop i færd med at indsamle data for 1999. Resultaterne vil naturligvis blive offentligt tilgængelige. Indikatorsystemet kan give os nogle tal for, f.eks. hvor mange veje der er bygget, og hvor mange per-

soner vi har trænet, men det kan ikke fange de mere komplicerede sammenhænge i bistanden. Vi skal derfor fortsætte arbejdet med at udvikle systemer, der dokumenterer bistandens langsigtede effekter.

Som nævnt er der også brug for en løbende kvalitetskontrol af de danske bistandsprojekter. Det sørger Rigsrevisionen for, både med grundige analyser og med uventede kontrolbesøg. Vores procedurer bliver løbende rettet til i overensstemmelse med Rigsrevisionens anbefalinger, og konstateres der misbrug af ulandsmidler, bliver der grebet hårdt og kontant ind.

Med kvalitetsudvikling mener jeg først og fremmest den nødvendige tilpasning til de overordnede retningslinjer og prioriteringer i indsatsen. Der er sket meget, siden vi vedtog »Strategi 2000«. Vi skal være på forkant med den internationale udvikling. Nye udviklingstræk og nye erkendelser skal afspejles i vores bistands regi. Derfor har vi valgt at påbegynde en revision af »Strategi 2000«.

Der skal ikke rokkes ved det høje niveau for den danske bistand på 1 pct. af BNI. At komme fattigdommen til livs forbliver en helt central målsætning for alt, hvad vi gør. Hensyn til miljøet, til kvindernes rolle i udviklingsprocessen og til fremme af demokratisering og god regeringsførelse bør fortsat være de gennemgående aspekter i indsatsen.

Sektorprogrambistanden har betydet et kvalitativt løft af den danske bistand og kopieres nu også af andre donorer. Vi koncentrerer os om færre lande og færre sektorer i de enkelte lande, men går til gengæld ind i et langsigtet samarbejde. Indsatsen forankres i modtagerlandene.

Der er da heller ingen grund til at skifte spor, men de nye metoder skal videreudvikles og tilpasses de forskellige lokale forhold.

Fordelingen mellem verdensdelene synes jeg ligger helt rigtigt. Afrika er og forbliver det væsentligste indsatsområde. Jeg forventer heller ikke, at der bliver nogen ændringer på den nogenlunde ligelige fordeling mellem det multilaterale og det bilaterale niveau.

Vi skal udvikle et samarbejde med de multilaterale organisationer yderligere. Potentialet i aktiv multilateralisme, som vi kalder det, skal udnyttes til at fremme de synspunkter, vi står for.

Verden udvikler sig som sagt – nye muligheder og udfordringer melder sig for udviklingslandene. Der er fortsat voldsom ulighed, men